ΣΚΟΝΑΚΙ*

τεύχος #3 -
Νοέμβριος/Δεκέμβριος 2014

Γεια χαρά!

Το σκονάκι* μας (#3) κυκλοφορεί και πάλι! Για μια ακόμα σχολική χρονιά. Επειτα από τρία τεύχη (#0, #1 & #2) που προηγήθηκαν κατά την περασμένη περίοδο, οι περισσότεροι από εσάς θα έχετε ήδη μια εικόνα για το τι πάνω-κάτω παίζει στις σελίδες του. Ενώ κάποιοι θα το ανακαλύψετε τώρα ξεφυλλίζοντάς το. Γράμματα και εικόνες, τόσο μέσα από τη σχολική ζωή, όσο και από την όποια άλλη πραγματικότητα βιώνουμε. Και βέβαια και από τους αγώνες και τα όνειρά μας.

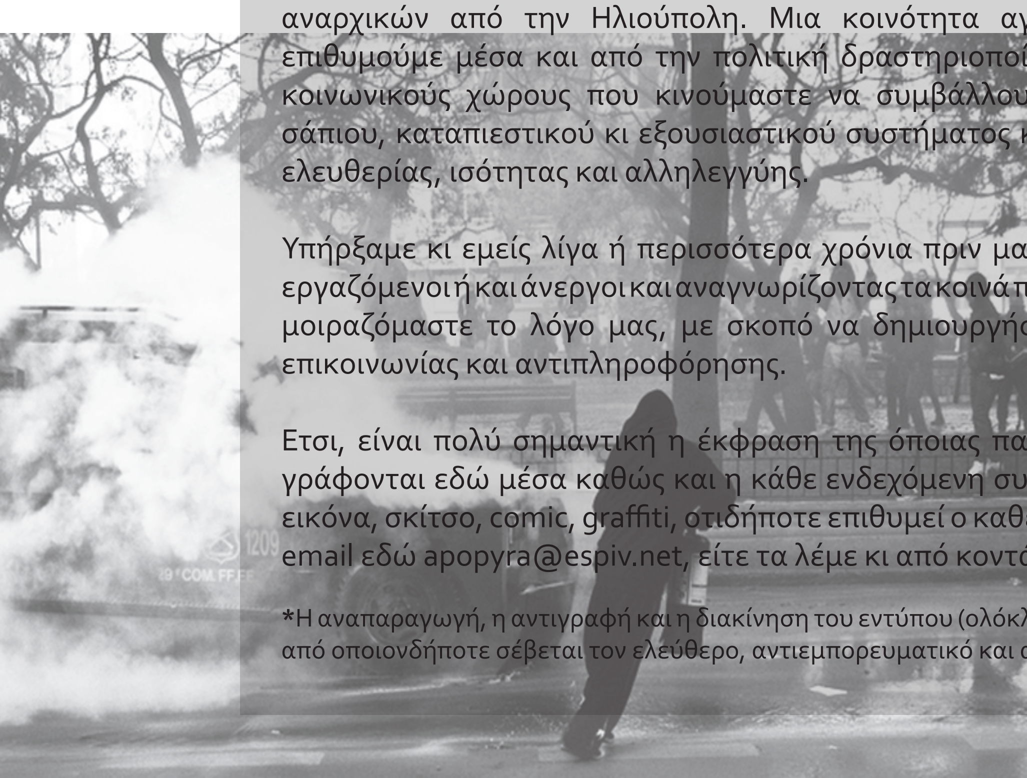
Το σκονάκι* δεν τα πάει καλά με τους κάθε είδους «ειδικούς», τις «αυθεντίες» και τους διαμεσολαβητές των αγώνων και των αγωνιών μας. Αλλωστε, κανείς δε γνωρίζει καλύτερα από τους ίδιους τους εκμεταλλευόμενους και τους αγωνιζόμενους τις πραγματικές ανάγκες και επιθυμίες τους. Επίσης, στέκεται ενάντια στους κάθε είδους εξουσιαστές της ζωή μας, στα αφεντικά, τις μαφίες, τους μπάτσους, τους φασίστες, τα καθεστωτικά μμε, τα κομματικά επιτελεία.

editorial

*Το σκονάκι, αναμφίβολα, πέρα ίσως από ένα απλό "βοήθημα", είναι κι ένα μέσο στα χέρια των μαθητών για ένα "ιδιότυπο σαμποτάζ" των εξετάσεων που έχουν κανταντήσει να είναι ένα από τα κύρια συστατικά της "εκπαιδευτικής" διαδικασίας. Ωστόσο, η χρήση του δε συνιστά μια ολοκληρωμένη και σούπερ-αποτελεσματική επίθεση στο θεσμό αυτό. Αντίστοιχα, και το "σκονάκι" που κρατάτε τώρα στα χέρια σας, ούτε θεωρεί πως εμπεριέχει "ολη την αλήθεια", ούτε προσδωκά ότι από μόνο του μπορεί να κάνει κάτι τρομερό! Είναι απλά μια συλλογική προσπάθεια, μια από τις πολλές που είναι ανάγκη να γίνουν και από τους νεότερους -στηριζόμενοι στις δικές τους ανάγκες, αγωνίες, αλήθειες και δυνάμεις- προκειμένου οι μάχες μας ενάντια στους "από πάνω" να έχουν κάποια θετική έκβαση.

Το σκονάκι* διανέμεται χέρι με χέρι χωρίς χρηματικό αντίτιμο. Αλλωστε οι αγωνίες και οι απόψεις μας, οι αναλύσεις και η γνώση δεν είναι εμπορεύματα. Δεν προσφέρονται για κανένα κερδοσκοπικό, ούτε διαφημιστικό σκοπό και δε χρειάζονται το χρήμα και τους χορηγούς για να ανταλλαχθούν. Το κόστος των εντύπων καλύπτεται αποκλειστικά και μόνο από τις ελεύθερες συνεισφορές του καθένα ανάλογα με τις ούτως ή άλλως περιορισμένες δυνατότητες μας.

Εμείς που γράψαμε και μοιράζουμε αυτό εδώ το εντυπάκι, είμαστε μια συλλογικότητα αναρχικών από την Ηλιούπολη. Μια κοινότητα αγωνιζόμενων ανθρώπων, που επιθυμούμε μέσα και από την πολιτική δραστηριοποίησή μας στα εδάφη και στους κοινωνικούς χώρους που κινούμαστε να συμβάλλουμε στο γκρέμισμα αυτού του σάπιου, καταπιεστικού κι εξουσιαστικού συστήματος και τη δημιουργία ενός κόσμου ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης.

Υπήρξαμε κι εμείς λίγα ή περισσότερα χρόνια πριν μαθητές. Στο τώρα, ως φοιτητές, εργαζόμενοι ή και άνεργοι και αναγνωρίζοντας τα κοινά πεδία μάχης με τον μαθητόκοσμο μοιραζόμαστε το λόγο μας, με σκοπό να δημιουργήσουμε ένα δίαυλο ουσιαστικής επικοινωνίας και αντιπληροφόρησης.

Ετσι, είναι πολύ σημαντική η έκφραση της όποιας παρατήρησής σας πάνω στα όσα γράφονται εδώ μέσα καθώς και η κάθε ενδεχόμενη συνεισφορά με κάποιο κειμενάκι, εικόνα, σκίτσο, comic, graffiti, οτιδήποτε επιθυμεί ο καθένας. Για όλα αυτά είτε στέλνετε email εδώ apopyra@espiv.net, είτε τα λέμε κι από κοντά.

καταστολή στα σχολεία

1 Σεπτέμβριος 2014

1ο και 2ο ΓΕΛ και ΕΠΑΛ Καισαριανής σε κατάληψη. Τρεις σφαίρες σε μαθητές, εισβολή μπάτσων στο προαύλιο του σχολείου, προσαγωγές και κράτηση μαθητών μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες.

Η ανακοίνωση των μαθητών 1ου, 2ου ΓΕΛ και ΕΠΑΛ Καισαριανής:

Είμαστε μαθητές του 1ου και του 2ου ΓΕΛ και του ΕΠΑΛ Καισαριανής και αποφασίσαμε να κάνουμε κατάληψη στα σχολεία μας ως αντίδραση: 1) στις φασιστικές συμπεριφορές κάποιων καθηγητών μας, 2) στις απαράδεκτες συνθήκες υγιεινής, 3) στην υπερβολική αυστηρότητα για την πρωινή προσέλευση στις τάξεις, 4) στα κάγκελα που τα τελευταία χρόνια μας χωρίζουν σαν φυλακισμένους (1ο και 2ο ΓΕΛ), 5) στα λυόμενα που ακόμη στοιβαζόμαστε ενώ δεν χτίζονται αξιοπρεπείς χώροι διδασκαλιας,6) στις πληρωμές των βιβλίων από τις τσέπες μας...

Τα ξημερώματα της Δευτέρας 22/9, λοιπόν ήρθαμε για να κλείσουμε τα σχολεία μας. Εκείνη τη στιγμή κατέφθασαν αστυνομικές δυνάμεις (3 περιπολικά) από το Α.Τ. Καισαριανής με σκοπό να μας καταστείλουν. Χωρίς να δεχτούν απειλές ή επίθεση ο ένας από αυτούς πυροβολεί 3 φορές προς το μέρος των συμμαθητών μας που προσπαθούσαν να διαφύγουν. Οι υπόλοιποι εισέβαλαν στο προαύλιο του ΕΠΑΛ και σημαδεύοντας τα κεφάλια των υπολοίπων από εμάς εξαπέλυαν βρισιές και απειλές. Μέσα σε αυτό το κλίμα τρομοκρατίας μεταφερθήκαμε δεμένοι με χειροπέδες στο Α.Τ. Καισαριανής. Δίχως να μας αναλύσουν την αιτία κράτησης έλαβαν τα προσωπικά μας στοιχεία και μας άφησαν στα κρατητήρια του τμήματος μέχρι τις πρωινές ώρες.

ΔΕΝ ΜΑΣ ΦΟΒΙΖΟΥΝ, ΜΑΣ ΕΞΟΡΓΙΖΟΥΝ
ΣΕ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΑΠΑΝΤΑΜΕ ΜΕ ΑΚΟΜΗ ΠΙΟ ΑΓΡΙΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

2 Νοέμβριος 2014

Ενα ακόμα περιστατικό μαθητικής καταστολής έρχεται να προστεθεί στη λίστα, αυτή τη φορά στον Χολαργό. Οι μπάτσοι της περιοχής φορώντας τα πολιτικά τους προσήγαγαν στο τμήμα τουλάχιστον 7 μαθητές του 1ου λυκείου «προληπτικά» για το ενδεχόμενο κατάληψης την ώρα που πάνω από 500 σχολεία τελούσαν υπό κατάληψη! Επίσης 2 μαθητές γυμνασίου, τους οποίους υποπτεύθηκαν για “διάρρηξη” της εισόδου του σχολείου, τους κυνήγησαν ΔΙΑΣ, τους φόρεσαν χειροπέδες και τον ένα από αυτούς τον βάρεσαν τόσο εκτός όσο και εντός του τμήματος. Τίποτα από αυτά δεν μας εκπλήσσει, το κράτος μέσω των σκυλιών του δείχνει το πραγματικό του πρόσωπο, αυτό της μηδενικής ανοχής σε οποιονδήποτε σηκώνει κεφάλι. Κατά το σύνηθες, όταν οι μαθητές και οι γονείς έκαναν πορεία στο αστυνομικό τμήμα, η διοικήτρια δήλωσε πως δεν ήξερε τίποτα!!! Αφού τελικά «διαπίστωσε» ότι τα γεγονότα συνέβησαν, είπε ότι θα διατάξει ΕΔΕ, άλλο ένα αστείο...

Ζούμε, σπουδάζουμε, εργαζόμαστε σε μια νεοφασιστική κοινωνία μηδενικής ανοχής και σύγχρονης Χούντας. Οι μαθητές σε όλη τη χωρά αντιστέκονται στο Νέο Σχολείο και στην σάπια καθημερινότητα που αυτό επιβάλλει. Στην προσπάθεια τους για αντίσταση οι μαθητές καταστέλλονται άγρια από τους μπάτσους, απειλούνται με όπλα και τρώνε ξύλο καθως και απο τους ίδιους τους διευθυντές των σχολείων οι οποίοι παίζουν τον ρόλο του χαφιέ καρφώνοντας τους καταληψίες μαθητές στους μπάτσους . Χαρακτηριστική περιπτωσάρα ο διευθυντής του 4ου Γυμνασίου Δάφνης που λέει για 15χρονους: “Οποιαδήποτε τέτοια ενέργεια (κατάληψη) ... θα χτυπηθεί αμείλικτα”! Είναι ξεκάθαρο πως το σύστημα θέλει τους μαθητές υπάκουα στρατιωτάκια, έτοιμα να ενταχτούν στο καπιταλιστικό σύστημα και στη σύγχρονη αγορά εργασίας οπού θα δουλεύουν για 480 ευρώ το μήνα και αν. Η γραμμή είναι ξεκάθαρη, πρέπει να συμμορφώνεσαι, να σκύβεις το κεφάλι και να παπαγαλίζεις το μάθημά σου, αλλιώς το κράτος φυλάει σφαίρες, ξύλο και κρατητήρια για σένα. Η αλληλεγγύη μεταξύ των μαθητών είναι το όπλο ενάντια στους μηχανισμούς καταστολής, στις εξοντωτικές εξετάσεις, στο νέο σχολείο που θέλει τους μαθητές άβουλα όντα.

Θεωρώντας τους εαυτούς μας μέρος του αγωνιζόμενου κόσμου στεκόμαστε πλάι στους μαθητές και στους αγώνες τους για το γκρέμισμα των σχολικών κελιών. Η κρατική καταστολή προσπαθεί να καταπνίξει κάθε αγωνιζόμενο κομμάτι αλλά δεν θα τα καταφέρει. Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΟΠΩΣ (δε θα έπρεπε να) ΕΙΝΑΙ

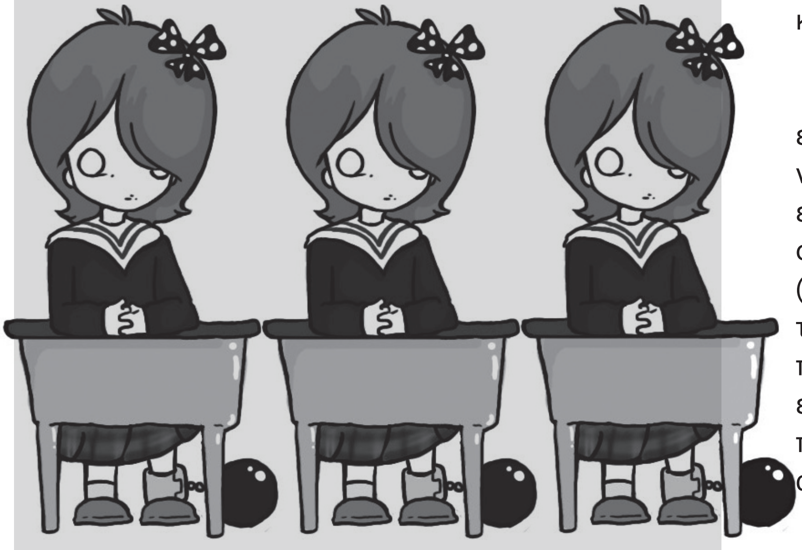
Το σχολείο ως καταναγκαστικό έργο...

Με το ζόρι πας, με το ζόρι παρακολουθείς , με χαρά φεύγεις! Και πώς να έχεις όρεξη για σχολείο, όταν τα πάντα τα αποφασίζουν άλλοι για σένα, σ' τα επιβάλουν και σε υποχρεώνουν να τα ακολουθήσεις, για να γίνεις «σωστός άνθρωπος». Βαρετά μαθήματα εμπλουτισμένα με αρκετή παραπληροφόρηση (ναι, ρε, το καθεστώς του Μεταξά ήταν πολύ «ήπιο»), αυστηρές εξετάσεις (μεταξύ μας, κι ας μην ξέρεις τίποτα, ο βαθμός μετράει!), ανταγωνισμός, τιμωρίες και ελεύθερος χρόνος για δημιουργία και παιχνίδι ουσιαστικά ανύπαρκτος.

Ας μην αναλωθούμε όμως σε αυτά, μιας και τα ξέρουμε και τα ξέρετε πολύ καλά... εκ των έσω... Ας ρίξουμε καλύτερα μια ματιά σε ένα διαφορετικό σχολείο, με διαφορετική στόχευση και κατεύθυνση...

Ενα σχολείο κάπως αλλιώτικο

Στον αντίποδα του μοντέλου της ιδρυματοποιημένης εκπαίδευσης, του σχολείου-φυλακή, όπου έχουν αναγκαστεί να εκτίσουν ποινή γενιές και γενιές, βρίσκεται ένα άλλο σχολείο, ελεύθερο και βιωματικό. Ενα σχολείο αυτοθεσμιζόμενο που λειτουργεί σύμφωνα με τις επιθυμίες, τα ενδιαφέροντα και τις ανάγκες εκείνων που συμμετέχουν σ' αυτό. Οσο απίστευτο κι αν ακούγεται, τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό υπάρχουν σχολεία ανεξάρτητα από το κράτος· σχολεία «ακέφαλα», χωρίς διευθυντές, όπου οι αποφάσεις λαμβάνονται μόνο μέσω συνέλευσης στην οποία συμμετέχουν όσοι εμπλέκονται στην εκπαιδευτική διαδικασία, δηλαδή μαθητές, εκπαιδευτικοί ή και γονείς. Η συνέλευση είναι το ανώτατο όργανο του σχολείου και αποφασίζει, δεσμεύοντας τα μέλη της, για όλες τις αρμοδιότητές τους, από το ποια μαθήματα θα γίνουν μέχρι το ποιος θα καθαρίσει πατάτες για το μεσημεριανό! Ολοι έχουν δικαίωμα ψήφου, ακόμα και εξάχρονα παιδιά και η γνώμη τους βαρύνει εξίσου με αυτή των ενηλίκων. Οι τελευταίοι παρεμβαίνουν διακριτικά σε θέματα μεταξύ των μαθητών μόνο για να διευκολύνουν τις διαδικασίες και μόνο αφού πρώτα τους δοθεί ο λόγος! Ολοι είναι υπόλογοι στη συνέλευση, η οποία αποφασίζει και το πώς θα χειριστεί τα όποια θέματα προκύπτουν, ακόμα και αν αυτό σημαίνει ότι ένας εκπαιδευτικός θα πρέπει να απομακρυνθεί!

Οι μαθητές είναι αυτόνομοι και επιλέγουν οι ίδιοι στην αρχή της χρονιάς ποια μαθήματα και εργαστήρια θα παρακολουθήσουν. Ο ρόλος του εκπαιδευτικού περιορίζεται σε αυτόν του καθοδηγητή, όταν αυτό κρίνεται αναγκαίο, ενώ πολλές φορές εφαρμόζεται η αλληλοδιδασκαλία. Με άλλα λόγια τα μεγαλύτερα παιδιά βοηθούν τα μικρότερα, και όταν τα δεύτερα μεγαλώσουν και εμπλουτίσουν τις γνώσεις τους, παίρνουν αυτά τη σκυτάλη και βοηθούν τους μικρότερους φίλους τους. Αν πάλι κάποιος δεν επιθυμεί να παρακολουθήσει κάποιο μάθημα, είναι ελεύθερος να το κάνει, αρκεί να δεσμευτεί ότι θα απασχοληθεί με κάτι άλλο εκείνη την ώρα. Και η αλήθεια είναι ότι όλο και κάτι θα βρει, αφού όλοι είναι ισότιμα υπεύθυνοι για το καθάρισμα και την τακτοποίηση του χώρου, για το πρωινό, το μαγείρεμα, την καλλιέργεια και τη φροντίδα του κήπου, τα ψώνια, τους λογαριασμούς.

Στα σχολεία αυτά δεν υπάρχουν βαθμοί ούτε εξετάσεις. Παρ' όλ' αυτά, όσοι μαθητές επιθυμούν να προχωρήσουν σε ανώτερες βαθμίδες της εκπαίδευσης στα κρατικά σχολεία επιλέγουν οι ίδιοι να παρατείνουν το σχολικό τους ωράριο (κατά 2 ώρες την ημέρα, στην τελευταία τάξη), προκειμένου να μην αντιμετωπίσουν πρόβλημα ελλιπούς γνώσης. Επιπλέον πολλοί είναι εκείνοι που δίνουν τελικές εξετάσεις με ποσοστά επιτυχίας εισαγωγής στα πανεπιστήμια αντίστοιχα με αυτά των συμβατικών σχολείων.

Κάποια από τα μαθήματα που διδάσκονται, εκτός από τα κλασικά, είναι: παρακολούθηση σινεμά και τηλεόρασης, ηχοληψία, μουσική, φωτογραφία, ζωγραφική, θέατρο, άλλες κουλτούρες-ιστορία άλλων πολιτισμών, σωματική έκφραση, σεξουαλική εκπαίδευση. Πέρα όμως από αυτά, με την αντιιεραρχική δομή του και τα αντιαυταρχικά χαρακτηριστικά του, τα παιδιά διδάσκονται την αλληλεγγύη, τον αλληλοσεβασμό και την αυτοοργάνωση-αυτοδιεύθυνση στην πράξη, χωρίς την επιβολή περιορισμών από αυθεντίες αλλά μέσω του στοχασμού και του διαλόγου, των κοινών συμπερασμάτων-αποφάσεων και της συνδιαμόρφωσης. Μαθαίνουν ότι ελευθερία σημαίνει δέσμευση και όχι ανάθεση. Κάθε άτομο ή ομάδα δεσμεύεται ότι θα δώσει το μέγιστο των δυνατοτήτων του ανεξάρτητα από τους υπόλοιπους, χωρίς να ενδιαφέρεται κανείς για το ποιος είναι πιο αποδοτικός. Ενα άτομο δεσμεύεται ότι θα πραγματοποιήσει μια δραστηριότητα, αλλιώς είναι υποχρεωμένο να πραγματοποιήσει αυτό που οι άλλοι αποφασίζουν, άρα δε θα είναι ελεύθερο! Και όλα αυτά γίνονται μέσω εμπειριών κ βιωμάτων, συνδέοντας τη θεωρία με την πράξη και τη χειρωνακτική εργασία με την πνευματική. Το παιδί ανακαλύπτει μόνο του τη γνώση μέσω της πρωτοβουλίας και του πειραματισμού, χωρίς να νιώθει διαρκώς ότι το συγκρίνουν και το αξιολογούν. Ετσι, μέσα από διαδικασίες που του επιτρέπουν να αναδείξει την ατομικότητα και τη διαφορετικότητά του, να εκφράζεται ελεύθερα, να ασκεί κριτική και να εμπλουτίζει την περιέργειά του, οδηγείται στο δρόμο για τον αυτοκαθορισμό της ευτυχίας, στην αυτογνωσία και την αυτοεκτίμηση.

Βλέπουμε λοιπόν ότι εδώ υπάρχει ένα πρόγραμμα που στοχεύει διαρκώς στην αμφισβήτηση. Στην αμφισβήτηση της ποιότητας των διαπροσωπικών σχέσεων και στην επαναστατικοποίησή τους! Μέσω σχέσεων ισότητας μεταξύ φύλων, ηλικιών, φυλών, κουλτούρας, κοινωνικών και επαγγελματικών θέσεων και σε συνδυασμό με την αμοιβαία βοήθεια και αλληλεγγύη οι άνθρωποι συγκρούονται, συμφωνούν και διαφωνούν, αλλάζουν, δημιουργούν και παράγουν πολιτισμό, χωρίς να είναι μέλη ενός κοπαδιού με πανομοιότυπη και χειραγωγήσιμη σκέψη. Κι αφού οι αποφάσεις λαμβάνονται από αυτούς γι' αυτούς και μπορούν να αλλάξουν ανά πάσα στιγμή, δεν έχουν ανάγκη κανένα κράτος, κανένα διευθυντή και κανένα θεό να φοβούνται-επιβάλλει αυτές.

Η εκπαίδευση συνοδεύεται και καθορίζεται πάντα από την ιδεολογία που την ελέγχει. Οπως είχε πει ο Γιόχαν Φίντς «η εκπαίδευση θα πρέπει να στοχεύει στην καταστροφή της ελεύθερης θέλησης, έτσι ώστε, αφού οι μαθητές αποφοιτήσουν από το σχολείο να είναι ανίκανοι, για όλη την υπόλοιπη ζωή τους, να σκέφτονται και να πράττουν διαφορετικά από ό,τι θα επιθυμούσαν οι δάσκαλοί τους. Οταν η τεχνική θα έχει τελειοποιηθεί, κάθε κυβέρνηση που θα έχει τον έλεγχο της εκπαίδευσης για περισσότερο από μία γενιά θα είναι ικανή να ελέγχει πλήρως τους υπηκόους της, χωρίς την ανάγκη αστυνομίας ή στρατού».

Υπάρχουν, λοιπόν, σε γενικές γραμμές δύο ειδών σχολεία:

Τα σχολεία όπου όλοι φοιτήσαμε και ξέρουμε, τα οποία είναι άμεσα συνδεδεμένα με την αγορά εργασίας· που αντιμετωπίζουν την εκπαίδευση ως εμπορικό προϊόν και μας διδάσκουν ότι ο καθένας παίρνει όσο μπορεί ανάλογα με τη δύναμή του και δίνει όσο λιγότερα μπορεί ανάλογα με την πονηριά του!

Και τα άλλα σχολεία (το PAIDEIA στη Μερίδα της Ισπανίας, το Summerhil στο Ηνωμένο Βασίλειο, τα ζαπατίστικα σχολεία στο Μεξικό κ.ά.) και άλλα ακόμα και στην Ελλάδα (Ενα Αλλιώτικο Σχολείο στο Κρυονέρι Θεσσαλονίκης, το δημοτικό σχολείο στον Φουρφουρά Ρεθύμνου) τα οποία έχουν ως αξία το ότι ο καθένας παράγει ανάλογα με τις δυνατότητές του και καταναλώνει ανάλογα με τις ανάγκες του.

Βέβαια, η οργάνωση της κοινωνίας μας έχει ανάγκη το σχολείο όπως το ξέρουμε· το σχολείο που παράγει υποτακτικούς και πειθήνιους εργάτες, έτοιμους να φάνε το διπλανό τους για την κατάκτηση μιας υψηλότερης θέσης στην κοινωνική πυραμίδα.

Το διακύβευμα στο σήμερα είναι να οραματιστούμε και να πραγματοποιήσουμε ένα άλλο σχολείο, έναν άλλο τρόπο εκπαίδευσης. Ενα σχολείο που θα συνδέεται με το κοινωνικό κίνημα ανατροπής και θα αμφισβητεί την κυριαρχία κράτους και κεφαλαίου. Ενα σχολείο χωρίς διευθυντάδες και καθηγητάδες «αυθεντίες» που γνωρίζουν τα πάντα και δεν επιδέχονται καμία αμφισβήτηση, αλλά με παιδαγωγούς-συνεργάτες σε μια διαδικασία αυτομόρφωσης με πρόταγμα την αυτοοργάνωση, την αυτοθέσμιση και την αλληλεγγύη σε τροχιά σύγκρουσης με το σάπιο παρών τού «ο θάνατός σου η ζωή μου».

Το σχολείο είναι ίσως ο σημαντικότερος θεσμός της κοινωνίας, γιατί διαπλάθει και καθορίζει το ήθος των ανθρώπων που την αποτελούν. Είναι δουλειά, λοιπόν, όλων μας να απαλείψουμε μια και καλή όλα αυτά τα χαρακτηριστικά που το καθιστούν ένα χρήσιμο εργαλείο στα χέρια των πλουσίων και στη θέση τους να βάλουμε ένα σχολείο από εμάς για όλους εμάς. Ταυτόχρονα, και μέσα από το σχολείο, να αντικαταστήσουμε όλους αυτούς τους θεσμούς της ανθρωποφαγίας που καθημερινά αντιμετωπίζουμε και να χτίσουμε στο κέλυφος της παλιάς κοινωνίας το νέο κόσμο. Εναν κόσμο από εμάς για όλους εμάς.

*Εδώ να σημειώσουμε ότι τα παραπάνω σχολεία δεν αποτελούν για εμάς την ιδανική συνταγή (μιας και δεν υπάρχει τέτοια!), αλλά προωθούν ένα πιο ανθρώπινο σύστημα εκπαίδευσης. Ετσι, παρά τους προβληματισμούς και τις αντιρρήσεις που προέκυψαν κατά την αναζήτησή μας (το θέμα της ψηφοφορίας που δημιουργεί μειοψηφικούς αποκλεισμούς, το γεγονός ότι στην πλειοψηφία τους είναι ιδιωτικά και ενσωματωμένα στο υπάρχον εκπαιδευτικό σύστημα, μιας και πρέπει να πληρώσεις για να φοιτήσεις και, για να μπεις σε κάποιο πανεπιστήμιο, πρέπει να μετεγγραφείς σε κάποιο κρατικό σχολείο, το γεγονός ακόμη ότι το να αφήσεις πίσω το σχολείο σου και τη γειτονιά σου και να φοιτήσεις σε ένα από αυτά αποτελεί κατά κάποιον τρόπο παραίτηση από την αντιμετώπιση των προβλημάτων της κοινότητάς σου και του αγώνα που πρέπει να δώσεις εκεί κ.λπ.), κρίναμε ότι το καλύτερο θα ήταν να μοιραστούμε τις σκέψεις μας και τις αναζητήσεις μας με έναν από τους πιο σημαντικούς συμμετέχοντες στην εκπαιδευτική διαδικασία: τη μαθητική κοινότητα, με στόχο την περαιτέρω διερεύνηση του ζητήματος.

Πηγές:

1. http://autonomoiuth.blogspot.gr/2013/02/blog-post_21.html
2. http://democraticschoolsgr.blogspot.gr/
3. http://www.youtube.com/watch?v=zDZFcDGpL4U
4. https://www.youtube.com/watch?v=ldJPd_V501I
5. https://www.youtube.com/watch?v=2JKcC-HXnCU
6. http://blackuroi.gr/node/130
7. http://agonaskritis.gr/να-σχολείο-αλλιώτικο-απ-τα-άλλα-στον/

HIP HOP LIVE...

Ζούμε σε μια, ομολογουμένως, ζόρικη εποχή. Σε μια εποχή, όπου οι μισθοί μας μειώνονται μέρα με τη μέρα και τα όποια εργασιακά μας κεκτημένα καταπατώνται. Σε μια εποχή όπου οι γειτονιές μας έχουν γεμίσει κάθε λογής μπάτσους και όπου ο φασισμός κράτους και παρακράτους κάνει την επέλασή του, είτε μέσα από νόμους και διατάγματα, είτε από γραφικούς καράφλες και τηλεπαράθυρα. Σε μια εποχή που προσπαθούν να μας πείσουν να σκύψουμε το κεφάλι, να βγάλουμε το σκασμό και να μπούμε στο κλουβί μας. Σε μια εποχή που το κράτος, τα αφεντικά και οι μπράβοι τους έχουν βαλθεί να μας στραγγαλίσουν μέχρι θανάτου. Μια εποχή που το να μη μιλάς και να κοιτάς την πάρτη σου, έχει γίνει η συνταγή της "επιτυχημένης ζωής".

Εμείς όμως απ' την άλλη, ούτε με αυτή τη φάση ψηνόμαστε, ούτε βλέψεις να γίνουμε αφεντικά έχουμε, ούτε τους φασίστες γουστάρουμε, ούτε κολιτιλίκια με το κράτος και τους ένστολους μπράβους του θέλουμε. Και προφανώς είμαστε όλοι άνθρωποι του μεροκάματου. Ανθρωποι που καθημερινά παλεύουμε ο ένας δίπλα στον άλλο, για να καταφέρουμε να διεκδικήσουμε αυτά που μας ανήκουν: την ελευθερία και την αξιοπρέπεια μας. Με συλλογικούς όρους και όχι ατομιστικά. Ντόπιοι και μετανάστες μαζί. Ολοι εμείς που αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας ως εργάτες, ως εκμεταλλευόμενους αυτού του κόσμου και είμαστε περήφανοι για αυτό. Εμείς που δίνουμε πνοή στους δρόμους, τις πλατείες, τα σχολεία και τα πάρκα της γειτονιάς μας. Που φροντίζουμε να τα κρατάμε καθαρά από "βρώμικα" μυαλά και χέρια. Που δε γουστάρουμε οι σχέσεις μας να στηρίζονται σε μόδες και εμπορεύματα, αλλά επιζητούμε σχέσεις αληθινές και "πολύχρωμες". Γιατί οι χώροι και οι χρόνοι των γειτονιών μας μας ανήκουν.

Για όλα αυτά και άλλα τόσα λοιπόν, αποφασίσαμε, συλλογικά και οργανωμένα, να πραγματοποιήσουμε το περασμένο καλοκαίρι ένα αυτοοργανωμένο hip hop live στη γειτονιά μας. Πιο συγκεκριμένα στις 14 Ιουνίου, στην πλατεία Φλέμινγκ στήσαμε ένα live με τη βοήθεια συντρόφων και συντροφισσών, από εμάς για εμάς, χωρίς καμία "νόμιμη" έγκριση από δημάρχους και συμβούλια. Ενα live που στόχο δεν είχε ούτε το κέρδος, ούτε μόνο την καλοπέραση. Αλλά σκοπό είχε να βγάλει τη μουσική στους δρόμους, να αναδείξει πως δεν χρειάζονται ούτε φράγκα για να περάσεις καλά ούτε "κυριλάτα" μέρη και προπαντός να κάνει γνωστό σε όλους πως η μόνη θέση που υπάρχει για τους εχθρούς μας, τους εχθρούς της τάξης μας, είναι κάτω απ' τη γη! Ετσι λοιπόν, όλοι μαζί, εμείς που γνωρίζουμε ποια είναι η θέση μας, όποιο και αν είναι το χρώμα μας ή η καταγωγή μας, εκείνο το βράδυ του Σαββάτου, δώσαμε χρώμα και ήχο στην πόλη μας. Ακούσαμε τις μουσικές μας, χορέψαμε, τραγουδήσαμε, φτιάξαμε και "πατήσαμε" τα δικά μας stencil, στήσαμε τους πάγκους με τα έντυπα, τις αφίσες και τα βιβλία μας. Δείξαμε, πως σε αυτούς τους καιρούς όπου η μιζέρια, η αδιαφορία και η ρομποτοποίηση κυριεύει, εμείς με αυτοοργανωμένα εγχειρήματα και συλλογικές προσπάθειες δεν θα αφήσουμε τίποτα αναπάντητο και τίποτα στην τύχη του. Θα παλέψουμε στο εδώ και το τώρα, πλάι πλάι, για τα δίκια μας και τα συμφέροντα της τάξης μας. Για να στείλουμε στο διάολο κάθε πρόσωπο του φασισμού, που βιώνουμε καθημερινά. Για να κάνουμε τις γειτονιές μας τόπους χωρίς αφεντικά, μαφίες, μπάτσους και νοσταλγούς του χίτλερ. Και όλα αυτά, το έχουμε βάλει πείσμα να τα καταφέρουμε!

...στην Ηλιούπολη

ΜΕΤΑΞΑΣ – ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΠΟΜΥΘΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΡΑ!

Χρόνια τώρα στα σχολεία μάς ποτίζουν με το δηλητήριο του πατριωτισμού, με εθνικές εορτές, πολεμοχαρείς παρελάσεις και κηρύγματα μίσους που φουσκώνουν τα μυαλά των μαθητών λέγοντάς μας πως θα πρέπει να είμαστε περήφανοι για τη χώρα μας. Ομως εξετάζοντας με μια ψύχραιμη κριτική ανάλυση τα αίτια που κινούν την Ιστορία, κατανοούμε περισσότερο τι συνέβη πραγματικά. Ηδη απο τις αρχές του 20ού αιώνα υπήρχε μία γενική δυσαρέσκεια λόγω της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης και του α' παγκοσμίου πολέμου, θύματα της οποίας ήταν τα καταπιεζόμενα στρώματα της κάθε χώρας. Στην Ιταλία, ο Μουσολίνι, με τη χρηματοδότηση τραπεζιτών, βιομηχάνων και μεγαλοκτηματιών εξαπέλυε επιθέσεις σε λαϊκές κατοικίες και εργατικά κέντρα ενώ πραγματοποίησε δολοφονίες χιλιάδων ατόμων με την ανοχή της αστυνομίας και της δικαιοσύνης. Στη Γερμανία, η παγκόσμια οικονομική κρίση προκάλεσε μείωση της παραγωγής, αύξηση της ανεργίας και χρεοκοπία τραπεζών, η οποία έθιγε κυρίως τους κεφαλαιούχους. Ο Χίτλερ με τη στήριξη των μεγιστάνων του κεφαλαίου, όπως η Ford και η τράπεζα Chase (σήμερα JP Morgan Chase), εμπνεύσθηκε από τον φασισμό δημιουργώντας έτσι τάγματα εφόδου και τα Ες-Ες, τα οποία ανέλαβαν αστυνομικά καθήκοντα, επιτρέποντας έτσι την άνοδό του στην εξουσία. Με πρότυπα τον ιταλικό φασισμό και γερμανικό ναζισμό γίνεται προσπάθεια εγκαθίδρυσης δικτατορικών καθεστώτων και στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες.

Μπαίνοντας λοιπόν στον εσωτερικό πολιτικό χώρο της Ελλάδας, διενεργούνται εκλογές το 1936 υπό την πρωθυπουργία του Κωσταντίνου Δεμερτζή όπου οι βενιζελικοί και οι αντι-βενιζελικοί ισοψήφισαν χωρίς να βγει κάποιος πρωθυπουργός με αποτέλεσμα ο ίδιος να μείνει πάλι στην εξουσία. Ο βασιλιάς Γεώργιος Β' αποφασίζει αυθαίρετα να διορίσει υπουργό στρατιωτικών τον Ιωάννη Μεταξά, δίνοντάς του πάτημα να αναλάβει μελλοντικά την εξουσία. Ηδη από τότε βρόμαγε η δικτατορία και κανένα κόμμα, εκτός από το ΚΚΕ, δεν αποδοκίμασε τον συγκεκριμένο διορισμό. Στην συνέχεια μετά το θάνατο του πρωθυπουργού Δεμερτζή, και με τις ευλογίες του Γεώργιου Β', ο Μεταξάς αναλαμβάνει την εξουσία και στις 4 Αυγούστου 1936 εγκαθιδρύει δικτατορία, διαλύει τη Βουλή και το σύνταγμα, καταπατά βασικές ατομικές ελευθερίες και πολιτικά δικαιώματα, απαγορεύει τα κόμματα και φιμώνει τα συνδικάτα, επιβάλλοντας έτσι το στρατιωτικό νόμο. Η αστυνομία του καθεστώτος στράφηκε με σκληρότητα τόσο κατά των κομμουνιστών όσο και άλλων πολιτικών αντιπάλων. Είναι προφανές λοιπόν ότι η δικτατορία του Μεταξά ακολούθησε το φασιστικό πρότυπο, τόσο σε επίπεδο ιδεολογικής συγκρότησης όσο και σε επίπεδο πρακτικής δημιουργώντας έτσι το Νοέμβριο του 1936 την εθνική οργάνωση νεολαίας (ΕΟΝ), τα μέλη της οποίας φορούσαν ομοιόμορφη μπλε σκούρα στολή και δίκωχο, χωρίζονταν ανάλογα με την ηλικία τους (8-25 ετών) και ήταν αναγκασμένα να συμμετέχουν όλοι. Τα παιδιά αναγκάζονταν να δίνουν όρκο ότι θα διαφύλασσαν την πίστη στο θεό, στο βασιλιά, στην πατρίδα και στον κυβερνήτη. Βέβαια ο σκοπός της οργάνωσης ήταν η εθνική και ηθική διαπαιδαγώγηση της νεολαίας και μέσω αυτής θα αναζητούσε μελλοντικά αφοσιωμένα πρόσωπα για τη στελέχωση του κρατικού οργανισμού. Επίσης στην Αθήνα δημιουργούνται τα τάγματα εργασίας, μια παραστρατιωτική οργάνωση 400 ατόμων με

γκρίζες στολές η οποία ακολουθούσε το μοντέλο των ναζιστικών ταγμάτων εφόδου. Ο Μεταξάς δημιούργησε και διέδωσε την ιδεολογία του γ΄ ελληνικού πολιτισμού στην οποία στηρίχτηκε το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, καθώς θεωρούσε ότι είναι οι συνεχιστές του αρχαίου (α') και βυζαντινού (β') πολιτισμού και ότι είχαν στόχο τη φυλετική ενότητα του έθνους και τη διατήρηση των παραδόσεων.

Μετά από λίγα χρόνια πολιτικών αναταραχών τόσο στον ελλαδικό χώρο όσο και στον ευρωπαικό έρχεται στην Ελλάδα ο Ιταλός πρέσβης Γκράτσι, για να μεταφέρει το τελεσίγραφο στον Μεταξά, δηλαδή την ιταλική εισβολή σε ορισμένα αδιευκρίνιστα εδάφη της Ελλάδος. Ο Μεταξάς του απαντάει "λοιπόν, αυτό σημαίνει πόλεμο" και έτσι το καθεστώς της 4ης Αυγούστου μπαίνει σε έναν πόλεμο εναντίον ομοϊδεατών του ως τμήμα του β' παγκοσμίου πολέμου. Τέλος, αξίζει να αναφέρουμε ότι οι 12 συνταγματάρχες που σχημάτισαν τη στρατιωτική χούντα της 21ης Απριλίου του 1967 ήταν υψηλόβαθμοι στρατιωτικοί επί Μεταξά.

Οι ιδεολογικοί απόγονοι του Μεταξά

Η δικτατορία του Μεταξά και η χούντα των συνταγματαρχών είναι άρρηκτα συνδεδεμένες. Οι πραξικοπηματίες της χούντας προήλθαν από τους ιδεολογικούς κόλπους της δικτατορίας του Μεταξά. Συγκεκριμένα, υπήρχε ο ΙΔΕΑ (1944-1952, ιερός δεσμός Ελλήνων αξιωματικών), ο οποίος έδρασε ως μυστική οργάνωση του ελληνικού στρατού και σκοπό είχε τη διάλυση του, κομμουνιστικού κινήματος και την εγκαθίδρυση νέας δικτατορίας. Τα σχέδια του ΙΔΕΑ απέτυχαν και ετσι φαινομενικά διαλύθηκε το 1952. Ασχετα από τη διάλυσή του, οι πρωτεργάτες της παρακρατικής αυτής ομάδας συνέχισαν τη σκιώδη δράση τους. Μερικές από τις δραστηριότητές τους ήταν η νοθεία των εκλογών του 1961 υπέρ της δεξιάς και η δολοφονία του βουλευτή Λαμπράκη το 1963. Αποκορύφωμα των δράσεών τους και σε συνδυασμό με την πολιτική ανωμαλία της εποχής ήταν το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου 1967, με το οποίο ο Γεώργιος Παπαδόπουλος, ο οποίος ανήκε στις τάξεις του ΙΔΕΑ, πήρε την εξουσία και εγκαθίδρυσε τη χούντα των συνταγματαρχών. Παπαδόπουλος, Παττακός, Μακαρέζος, Λαδάς, τα πρωτοπαλίκαρα της χούντας ξεκινανε τη ρητορική μίσους εναντία στους κομμουνιστές και αντιφρονούντες καθώς και ένα σωρό τακτικές εναντίον όσων θεωρούνταν εχθροί του καθεστώτος.

Οι αοριστολογίες του σχολικού βιβλίου

Ξεφυλλίζοντας το βιβλίο ιστορίας της Γ' Λυκείου θα δει κανείς ότι το καθεστώς του Μεταξά μπορεί και να θεωρηθεί «σχετικά ήπιο, πιο κοντά στο ιταλικό, (...) παρά στο γερμανικό μοντέλο (...)». Η ουδέτερη περιγραφή του καθεστώτος καθώς και η παράλειψη των ακραίων γεγονότων που συνέβησαν παραπληροφορεί οποιονδήποτε δεν έχει πρόσβαση σε άλλες πηγές πληροφόρησης. Ο "ήπιος" Μεταξάς δίνει εντολή για άγρια καταστολή της απεργίας των καπνεργατών στη Θεσσαλονίκη (Μάιος , 1936), η οποία πνίγεται στο αίμα με τραγικό απολογισμό 12 νεκρούς και 300 τραυματίες. Ετσι ξεκίνησε το «σχετικά ήπιο» καθεστώς και συνεχίστηκε με τις τακτικές που αναφέρουμε παρακάτω. Συνεχίζουμε με το ανέκδοτο για την ίδρυση του ΙΚΑ καθώς μαθαίνουμε τη «λήψη, για πρώτη φορά, σοβαρών μέτρων στον τομέα της κοινωνικής ασφάλισης – όπως ιδιαίτερα η σύσταση του ΙΚΑ, το 1937». Ο νόμος για την ίδρυση του ΙΚΑ κατατέθηκε το 1932 από τους Φιλελεύθερους και ψηφίστηκε το 1934 από το Λαϊκό Κόμμα. Η σύσταση του ΙΚΑ ήταν το αποτέλεσμα δυναμικών εργατικών αγώνων που έγιναν στις αρχές του '30 και έτυχε να συμπέσει με τη δικτατορία Μεταξά, δεν ήταν δηλαδή κάποια κοινωνική ευαισθησία του Μεταξά προς τους εργάτες. Τέλος ο μεγαλύτερος μύθος που μας μαθαίνει το σχολικό βιβλίο είναι ότι ο Μεταξάς «ηγήθηκε της ελληνικής αντίστασης στην ιταλική εισβολή» και ότι είπε το "ηρωικό" οχι. Η στάση της ελληνικής κυβέρνησης πριν εισβάλλουν οι Ιταλοί ήταν για πολύ καιρό ουδέτερη, αρνούμενη να δει ότι μαινόταν πόλεμος στις γύρω χώρες, έτσι ώστε να οργανώσει οποιαδήποτε αντίσταση. Το πρωί της 28ης Οκτωβρίου 1940 το υποτιθέμενο τελεσίγραφο δεν ήταν παρά μια ανακοίνωση της Ιταλίας από τον Ιταλό πρέσβη Γκράτσι στην Ελλάδα ότι έχουν πόλεμο. Για να θεωρηθεί αυτό τελεσίγραφο έπρεπε να δίνει τη δυνατότητα στον Μεταξά να αρνηθεί τη συμμετοχή στον πόλεμο. Το "λοιπόν έχουμε πόλεμο" που στην ουσία είπε ο Μεταξάς, ήταν κενής σημασίας καθώς καμιά άλλη απάντηση δεν μπορούσε να δοθεί, μιας και δεν ρωτήθηκε αν θα συμμετάσχει η Ελλάδα στον πόλεμο, απλώς του ανακοινώθηκε η επικείμενη εισβολή.

Το πραγματικό "όχι" το είπαν οι αγωνιστές που πολέμησαν εναντίον του φασισμού. Οι φυλακισμένοι κομμουνιστές μόλις έμαθαν για την επικείμενη επίθεση των Ιταλών, θέλησαν να αφήσουν πίσω τους τις πολιτικές τους διαφορές και να πάρουν τα όπλα για να πολεμήσουν τον επιδρομέα. Ο γ.γ. του ΚΚΕ Ν. Ζαχαριάδης δήλωσε οτι ηταν καθήκον των κομμουνιστών όπως και όλων των Ελλήνων ήταν ν' αντισταθούν στον επιδρομέα. Παρόλα αυτα, το φασιστικό καθεστώς Μεταξά οχι μόνο απάντησε αρνητικά αλλα συνέβαλε στην εξόντωσή τους, παραδίδοντας τους στους κατακτητές. Καταρρίπτοντας λοιπόν τους μύθους του ηρωικού "όχι", του κοινωνικού κράτους της δικτατορίας και της ουδέτερης διακυβέρνησης, καταλαβαίνουμε ότι το κράτος μέσα από τα σχολικά συγγράμματα προσπαθεί να περάσει την εικόνα του σκληρού αλλά ήρωα Μεταξά, άξιο τιμών και παρελάσεων και θρέφει με αυταπάτες τους οπαδούς των ολοκληρωτικών καθεστώτων.

Οι κυβερνήσεις Μεταξά - Παπαδόπουλου δε διέφεραν σε τίποτε μεταξύ τους στις τακτικές που χρησιμοποιούσαν για να καταστείλουν και να ξεριζώσουν οποιαδήποτε μορφή διαφορετικότητας και αντίστασης η οποία θα μπορούσε να θεωρηθεί από αυτούς κομμουνιστική απειλή.

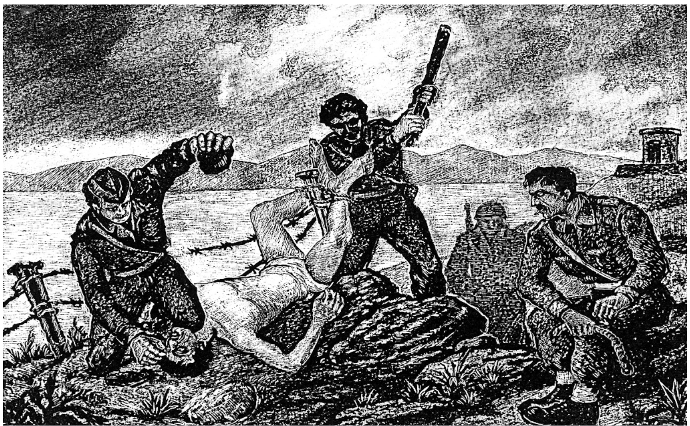
Συγκεκριμένα:

• Λογοκρισία: Ιδρύθηκαν επιτροπές λογοκρισίας για τον Τύπο, το θέατρο, τη μουσική και τον κινηματογράφο. Κάηκαν πάνω από 800 βιβλία Ελλήνων και ξένων συγγραφέων, γιατί θεωρήθηκαν επικίνδυνα για το καθεστώς, ενώ ο Τύπος έγινε το φερέφωνο του εκάστοτε δικτάτορα.

• Εξορία: Αϊ Στράτης, Μακρόνησος, Χίος, Τρίκερι, Ικαρια είναι μερικά από τα δεκάδες μέρη όπου στέλνονταν οι διωκόμενοι κομμουνιστές από τους δικτάτορες. Με πρόσχημα την αναμόρφωση των κρατουμένων, ασκούνταν σωματική και ψυχολογική βία για να καμφθει το ηθικό τους και να υπογράψουν δηλώσεις μετάνοιας αποκηρύσσοντας τα ιδανικά και τις ιδέες τους.

• Βασανιστήρια: Μερικά από τα πιο αποτρόπαια βασανιστήρια που βιώσαν οι διωκόμενοι από το καθεστώς ήταν η φάλαγγα (αλλεπάλληλα χτυπήματα στα πέλματα των ποδιών), βασανισμός με ρετσινόλαδο (ο κρατούμενος έπινε ρετσινόλαδο που λειτουργούσε ως καθαρκτικό και δεν του επιτρεπόταν να πάει τουαλέτα με αποτέλεσμα το κελί του να γίνει ενας αληθινός υπόνομος), τράβηγμα νυχιών με τσιμπίδες κ.ά. Ολα σύμφωνα με την αρχή "σακατεύετε αλλά μη σκοτώνετε".

• Χαφιεδισμός: Καλλιεργήθηκε έντονα το κλίμα του χαφιεδισμού τόσο στα εργασιακά όσο και στα κοινωνικά μέτωπα. Σε συνεργασία με τη χωροφυλακή τα τσιράκια της κυβέρνησης προσπαθούσαν να αποσπάσουν πληροφορίες για τα κοινωνικά φρονήματα εργαζομένων, συνδικαλιστών ακόμα και μαθητών.

«Το βασανιστήριο της φάλαγγας ως μέσο αναμόρφωσης» (Γκραβούρα)

Στις δεκαετίες του Μεταξά οι καταπιεζόμενοι προσπάθησαν να αντισταθούν στο δικτατορικό καθεστώς μέσω απεργιών και εξεγέρσεων, αλλά οι κατασταλτικές μεθοδεύσεις τούς έπνιξαν. Οπως τότε έτσι και τώρα, οι τάξεις παραμένουν ίδιες. Από τη μία η τάξη των καταπιεστών και από την άλλη η τάξη των καταπιεσμένων. Το κράτος καταστέλλει οποιαδήποτε κοινωνικά κομμάτια της κοινωνίας τα οποία αντιστέκονται προς αυτό. Επί χούντας η αντίσταση του καταπιεσμένου λαού μετουσιώθηκε στην εξέγερση του πολυτεχνείου, η οποία κατεστάλη βίαια στις 17 Νοεμβρίου 1973, με την είσοδο των τανκς στο πολυτεχνείο, ενώ ελεύθεροι σκοπευτές πυροβολούσαν τους εξεγερμένους. Για άλλη μια φορά βλέπουμε το μηχανισμό καταστολής να καταπνίγει τις φωνές αυτών που διεκδικούν τα αυτονόητα. Τα γεγονότα του πολυτεχνείου δεν αποτελούν μουσειακό είδος, ούτε ένα μεμονωμένο περιστατικό της χουντικής κυβέρνησης. Αποτελούν παράδειγμα του πώς οι ηγέτες πάντα και παντού συνθλίβουν τις ατομικές ελευθερίες και εξαλείφουν κάθε φωνή αντίστασης και αλληλεγγύης. Το πολυτεχνείο πάντα θα συμβολίζει τον αγώνα των καταπιεσμένων ενάντια στο σύστημα υποταγής και καταστολής. Στις μέρες μας, όλο και περισσότερο γιγαντώνονται τα εξαθλιωμένα τμήματα της

κοινωνίας και σε οποιαδήποτε προσπάθεια αντίστασης και ανυπακοής, επεμβαίνει φυσικά ο μοναδικός αρμόδιος για αυτά, οι μηχανισμοί καταστολής. Ο φασισμός έχει μπει για τα καλά στην καθημερινότητά μας συνυπάρχοντας στους χώρους εργασίας μας με τις ατομικές συμβάσεις, τις περικοπές μισθών και τα εξαντλητικά ωράρια. Οι απολύσεις εργαζομένων έχουν γίνει πλέον καθημερινό φαινόμενο οδηγώντας τους στην ανεργία. Σαν να μην έφτανε αυτό, έχουμε και τη μεθόδευση για την κατάργηση της κυριακάτικης αργίας που ορίζει το άνοιγμα των καταστημάτων του εμπορικού κλάδου για 7 Κυριακές το χρόνο. Φαίνεται ξεκάθαρα λοιπόν πως την εκμετάλλευση τη ζούμε κάθε μέρα, δουλεύοντας όλη μέρα για να μπορέσουμε να επιβιώσουμε. Η κατασταλτική στρατηγική του κράτους αποδεικνύει πόσο λυσσαλέα θέλει να συντρίψει αυτούς που αγωνίζονται όπως για παράδειγμα η σύλληψη αναρχικών με κατηγορίες που δεν βασίζονται σε πραγματικά στοιχεία όπως του Τ. Θεοφίλου που κατηγορείται για ληστεία στην Πάρο και του Θ. Σίψα για το τραγικό συμβάν στην τράπεζα μαρφίν. Η τρομοκρατία των δυνάμεων καταστολής δεν σταματάει μόνο εκεί, καθώς γίνονται και εισβολές σε σπίτια αναρχικών-αντιεξουσιαστών με στόχο να σπείρουν το φόβο. Σαν να μην έφτανε αυτό, το καθεστώς εκτάκτου ανάγκης θεσπίζει καινούργιο νόμο για τον τρόπο λειτουργίας των φυλακών μετασχηματίζοντάς τες σε φυλακές υψίστης ασφαλείας και διαχωρίζει τους κρατούμενους σε τρεις κατηγορίες ανάλογα με το βαθμό κακουργήματος. Είναι φανερό πόσο απεγνωσμένα θέλει να τσακίσει αυτούς που αντιστέκονται και διαδηλώνουν σε πορείες όπως στην πρόσφατη πορεία για τον Παύλο Φύσσα (νεκρός απο χρυσαυγίτη ονόματι Ρουπακιά), όπου συνελήφθησαν 64 άτομα. Είναι ξεκάθαρο πως το κράτος θέλει να καταστείλει οποιαδήποτε μορφή κοινωνικής αντίστασης. Το μόνο που αλλάζει είναι τα πρόσωπα των καταπιεστών.

Το σχολείο, λοιπόν, μας πλασάρει ιστορικές αναλήθειες και μύθους καθώς απο την πλευρά του κράτους είναι ένα όπλο για την υποδούλωση της κοινωνίας προκειμένου να είμαστε πιστοί και υπάκουοι στο κράτος, εξυπηρετώντας οικονομικά συμφέροντα.

Για άλλη μια φορά αναγκαζόμαστε να πάμε στην παρέλαση, ένα προιόν το οποίο ξεκίνησε από ολοκληρωτικά καθεστώτα (Χίτλερ) και καθιερώθηκε από τον Μεταξά, διατηρήθηκε στην περίοδο της χούντας και συνεχίζεται ακόμα και σήμερα. Ο μιλιταρισμός που διοχετεύεται μέσα από το σύστημα ως ένα αναπόσπαστο δομικό στοιχείο της εξουσιαστικής κοινωνίας στοχεύει στην αναπτέρωση του ηθικού του έθνους και στο να μας αποπροσανατολίζει απο τον πραγματικό εχθρό που στην ουσία είναι το ίδιο το κράτος.

Ο Ι. Μεταξάς και ο "Γ' Ελληνικός Πολιτισμός" του.

Τανκς στους δρόμους της Αθήνας επί χούντας.

Μέσω των παρελάσεων προσπαθούν να μας κάνουν τα μελλοντικά στρατιωτάκια που θα πολεμήσουν για την πατρίδα. Το ότι μας βάζουν από μικρούς να παίζουμε με αυτές τις μιλιταριστικές παγίδες έχει σαν σκοπό να ενστερνιστούμε τις ιδέες τους και να υποτασσόμαστε σε πατρίδα, σημαία και σύμβολα. Να συμπορευόμαστε δηλαδή με τα αφεντικά και τους εξουσιαστές με τους οποίους στην ουσία δεν έχουμε κοινά συμφέροντα. Η σχέση κράτους-κεφαλαίου και αφεντικών ήταν και είναι άρρηκτη τόσο στην εποχή της δικτατορίας όσο και στη σημερινή.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι τα διυλιστήρια πετρελαίου που χαρίστηκαν στους κεφαλαιοκράτες Λάτση - Βαρδινογιάννη με σκοπό την οικονομική στήριξη της χούντας, η ανάμιξη του διευθυντικού στελέχους της siemens Βουλπιωτη στη δημιουργία ταγμάτων ασφαλείας κατά την κατοχή, η συμφωνία επί χούντας για την κατασκευή της Εγνατίας οδού με τον Ρόμπερτ ΜακΝτόναλντ, η οποία φέσωσε το δημόσιο με χρεος 1,5 δις δρχ.

Ο πραγματικός μας εχθρός είναι οι κεφαλαιοκράτες, η αστυνομία, τα αφεντικά και οι τράπεζες. Το κράτος πάντα προστατεύει αυτούς που το θρέφουν. Οπως στην περίπτωση του Δημήτρη Μελισσανίδη, κολλητάρι του Αντώνη Σαμαρά, ο οποίος ενώ χρωστάει 10 εκατ. ευρώ στο δημόσιο, περπατάει ελεύθερος, ελέγχει τον ΟΠΑΠ, μηνύει δημοσιογράφους που βγάζουν τα άπλυτά του στη φόρα και κάνει λαθρεμπόριο καυσίμων. Ολα με την ανοχή της δικαιοσύνης. Ο φασισμός είναι το ίδιο το κράτος. Αρα όταν πολεμάμε το φασισμό πολεμάμε το ίδιο το κράτος.

Πηγές:

1. http://eclass.uoa.gr/modules/document/file.php/ARCH252/Metaxas.pdf
2. https://antifasi.wordpress.com/tag/χούντα/
3. http://tvxs.gr/news/ταξίδια-στο-χρόνο/υπόθεση-λαμπράκη-πως-έδρασαν-τα-παρακρατικά-δίκτυα
4. http://kokkinosfakelos.blogspot.gr/2011/10/blog-post_23.html
5. http://www.grafida.net/el/index.php?itemID=6&view=6&pageID=111972
6. http://left.gr/news/ta-egklimata-ton-germanotsoliadon-progonon-ton-hrysaygiton
7. Η δικτατορία του Μεταξά, 1936-1941 - Συλλογικό έργο
8. Ιστορία της νεώτερης και σύγχρονης Ελλάδας (Τόμος Γ') - Τάσος Βουρνάς
9. Μπροσούρα: Ζουν ανάμεσα μας. Οι ρίζες των φασιστικών μορφωμάτων στην Ελλάδα και η αντιμετώπιση τους σήμερα - Antifa Salonica
10. Μπροσούρα: Οι μύθοι, η λήθη & οι προεκτάσεις γύρω από ένα επετειακό "όχι" - αυτοοργανωμένος χώρος αλληλεγγύης & ρήξης Ρεσάλτο
11. Εφημερίδα Ριζοσπάστης 30/10/2007, αριθ. φύλλου: 9917, σελ. 31

Να αντισταθούμε απέναντι στη σχολική ιεραρχία και να τσακίσουμε το φασισμό που πλήττει πολλές πτυχές της ζωής μας. Τασσόμαστε υπέρ της ελευθερίας και του αντιφασισμού που αποτελεί ένα ευρύτερο κομμάτι του κοινωνικού-ταξικού αγώνα μας. Με όπλα μας την αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωση να τσακίσουμε τους εχθρούς της τάξης μας και της ελευθερίας. Να εξαλείψουμε τις κοινωνικές ανισότητες που προκαλεί ο καπιταλισμός και με οριζόντιες αντι-ιεραρχικές δομές να δημιουργήσουμε εστίες αντίστασης και ελευθερίας.

Απεργία καπνεργατών, Θεσσαλονίκη 1936. Σκοτώνονται 12 διαδηλωτές από πυρά της χωροφυλακής μετά από εντολή του Μεταξά.

Φοιτητές στο κατειλημμένο πολυτεχνείο, Αθήνα 1973.

ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΟΣ, ΟΥΤΕ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ
Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΟΣ

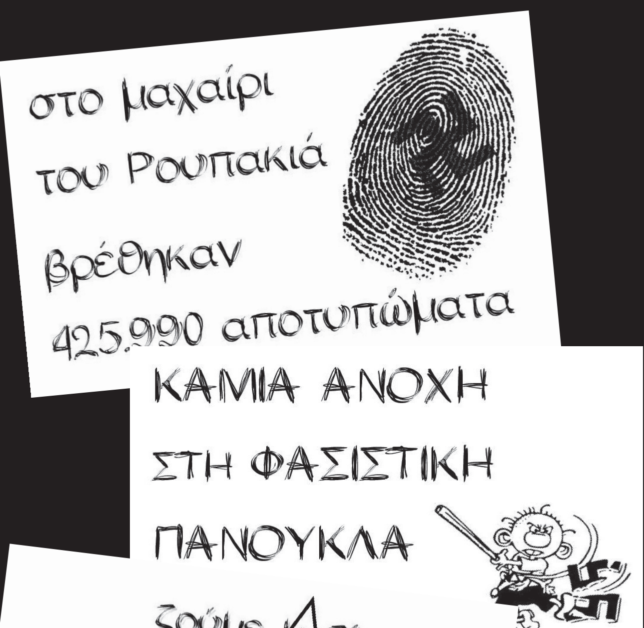

ΠΑΥΛΟΣ ΦΥΣΣΑΣ 34ΕΤΩΝ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΑΣ ΝΕΚΡΟΣ ΑΠΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΦΑΣΙΣΤΑ

Εκτός ελέγχου, μοιάζει με επανάσταση που αρχίζει.
Ο σκύλος...λύσσαξε και άρχισε να βρίζει.
Το ποτήρι όντως έχει ήδη ξεχειλίσει,
απ' την τόση αδιαφορία που μας έχει πλημμυρίσει.
Συνεχώς, ο μικρός Αλέξης μού θυμίζει,
πως, η ελευθερία του λόγου ακριβά κοστίζει.
Πάνε τα χρόνια που με λέγανε φατσούλα,
τώρα έχω και ταμπέλα: Τρομοκράτης με κουκούλα.
Πάλι...το μυαλό μου παρανοεί.
Πώς αφήσαμε την παρακμή τόσο να εξαπλωθεί;
Ολο μας το είναι ένα Πράντα και μια Σέρκοβα.
Γαμώτη μου, γι' αυτό έφυγ' ο Juliani ρε στη Γένοβα;
Κάτω απ' το αγέρωχο βλέμμα του αετού,
με φυλάνε κάθε μέρα απ' το μάτι του κακού.
Είμαι Ευρωπαίος σύμμαχος με υπερδύναμη.
Να πα να γαμηθείτε ρε...Είσαστε τύραννοι.

Killah-P

Τρικάκια που πετάχτηκαν σε σχολεία της περιοχής μας στις 18/9/2014, ένα χρόνο μετά τη δολοφονία του Π. Φύσσα

ΣΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

συζητήσεις για τον Αναρχισμό

του Ερρίκο Μαλατέστα

Την εποχή που ο Μαλατέστα κρυβόταν από την αστυνομία συνήθιζε να πηγαίνει σε ένα καφενείο στην Ανκόνα της Ιταλίας. Παρότι είχε ξυρίσει τη χαρακτηριστική γενειάδα του για να μην τον αναγνωρίσουν, το ρίσκο ήταν μεγάλο, διότι οι θαμώνες του εν λόγω καφενείου δεν ήταν αναρχικοί, αλλά άνθρωποι κάθε κοινωνικής προέλευσης, μη εξαιρουμένου του αστυνομικού της γειτονιάς. Οι συζητήσεις που έκανε σ' αυτό το καφενείο θα αποτελέσουν τη βάση των διαλόγων που συνθέτουν το παρόν βιβλίο. Στο έργο αυτό, μια κλασική υπεράσπιση του αναρχισμού, ο Μαλατέστα, με το συνηθισμένο απλό και απέριττο ύφος του, εκθέτει και αναλύει κριτικά τα επιχειρήματα υπέρ και κατά του αναρχισμού, ενώ επίσης προεξοφλεί την άνοδο του εθνικισμού, του φασισμού και του «κομμουνισμού».

Αποσπάσματα από το βιβλίο:

Το επίτευγμα της κυρίαρχης τάξης είναι ότι έχει δημιουργήσει νόμους που νομιμοποιούν τους σφετερισμούς που έχει ήδη διαπράξει και τους έχει καταστήσει μέσα για νέους σφετερισμούς.

- Κοινωνία σημαίνει ιεραρχία, πειθαρχία, υποταγή του ατόμου στο σύνολο. Χωρίς εξουσία, καμιά κοινωνία δεν είναι εφικτή
- Ακριβώς το αντίθετο. Μια κοινωνία – με την αυστηρή έννοια της λέξης – μπορεί να υπάρξει μόνο μεταξύ ίσων. Αυτοί οι ίσοι θα συνάπτουν συμφωνίες μεταξύ τους, αν σε αυτές βρίσκουν πλεονεκτήματα και ευχαρίστηση, αλλά δε θα υποτάσσονται ο ένας στον άλλο.

- Υπάρχουν εργασίες ευχάριστες και άλλες επίπονες κι ανθυγιεινές. Οπως είναι φυσικό κάθε άνθρωπος θα διαλέξει τις καλύτερες. Ποιος θα κάνει τότε τις υπόλοιπες, που συχνά είναι και οι πιο απαραίτητες;
- Τις εργασίες που δε θα ήθελε κανείς να κάνει, θα τις έκαναν όλοι εκ περιτροπής. Και ο καθένας θα αναζητούσε τρόπους ώστε να κάνει ασφαλή και ευχάριστη τη δυσάρεστη και ανθυγιεινή εργασία.

Η επανάσταση θα είναι βίαιη διότι εσείς – η κυρίαρχη τάξη – διατηρείστε με τη βία και δε φαίνεται να έχετε καμιά διάθεση να αποσυρθείτε ειρηνικά.

Εμείς, οι προλετάριοι, η εργατική τάξη είμαστε οι ηλεκτρολόγοι και οι τεχνίτες, οι οδηγοί τρένων, εμείς κατασκευάζουμε εκρηκτικά και νάρκες, εμείς οδηγούμε αυτοκίνητα κι αεροπλάνα, εμείς είμαστε στρατιώτες ... κι εμείς είμαστε, δυστυχώς, αυτοί που σας προστατεύουν από εμάς τους ίδιους! Επιβιώνετε μόνο χάρη στην ασυνείδητη συμφωνία των θυμάτων σας. Προσέξτε μην αφυπνίσετε τις συνειδήσεις τους!

- Οι άνθρωποι είναι κακοί εκ φύσεως, κι αν δεν υπήρχαν νόμοι, δικαστές, στρατιώτες κι αστυνομικοί να μας συγκρατούν θα κατασπαράζαμε ο ένας τον άλλο σαν πεινασμένοι λύκοι.
- Η ανθρωπότητα είναι καλή ή κακή ανάλογα με τις συνθήκες. [...] Αν βάλεις τους ανθρώπους να ζήσουν σε μια κοινωνία με συνθήκες ευνοϊκές για την ευημερία και ανάπτυξή τους, θα απαιτηθεί μεγάλη προσπάθεια για να είναι κακοί, όπως σήμερα απαιτείται μεγάλη προσπάθεια να είναι καλοί.

Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι οι εργαζόμενοι έχουν περισσότερα κοινά με τα αφεντικά και την αστυνομία της χώρας τους, παρά με τους εργαζόμενους άλλων χωρών, με τους οποίους έχουν τα ίδια συμφέροντα κι επιδιώξεις; [...] Εθνική αλληλεγγύη σημαίνει αλληλεγγύη μεταξύ καπιταλιστών και εργαζομένων, μεταξύ καταπιεστών και καταπιεζόμενων. Μ΄άλλα λόγια, οι καταπιεζόμενοι συναινούν στο να είναι υποταγμένοι.

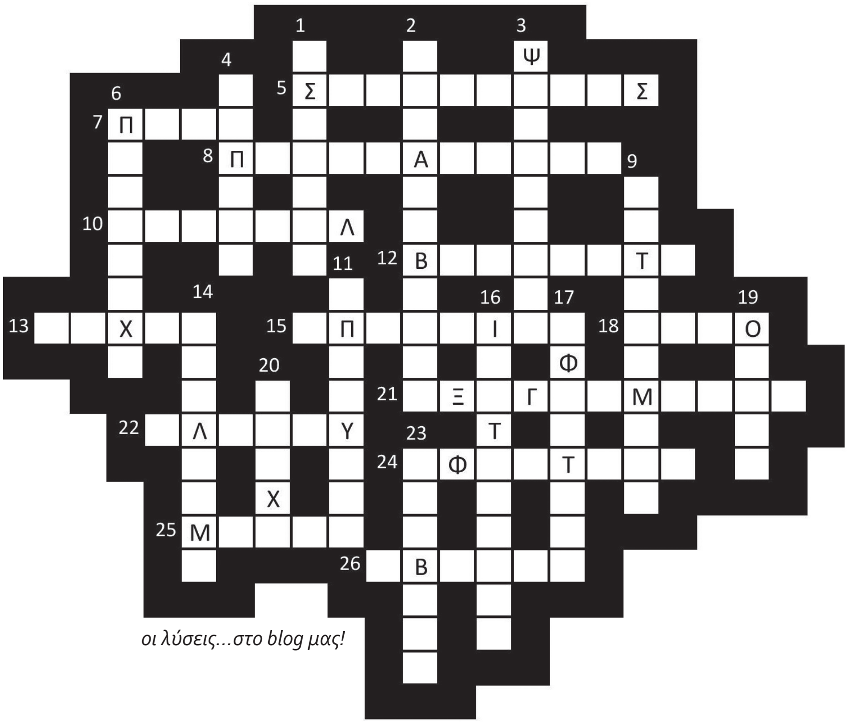
Η ύπαρξη της αστυνομίας δεν επηρεάζει σχεδόν καθόλου τον αριθμό και τη βαρύτητα των εγκλημάτων. Στην πραγματικότητα, όσο κι αν αναμορφωθεί η οργάνωση της δικαστικής εξουσίας, της αστυνομίας και των φυλακών, ή αυξομειωθεί ο αριθμός των αστυνομικών, αν οι οικονομικές και ηθικές συνθήκες των ανθρώπων παραμένουν αμετάβλητες, η εγκληματικότητα θα παραμείνει λίγο-πολύ σταθερή. Απ' την άλλη, αρκεί η ελάχιστη αλλαγή των σχέσεων μεταξύ των ιδιοκτητών και των εργαζομένων, ή μια αλλαγή στην τιμή των σιτηρών ή των άλλων ειδών πρώτης ανάγκης, ή μια κρίση που θα αφήσει τους εργαζόμενους άνεργους, ή η εξάπλωση των ιδεών μας που ανοίγουν νέους ορίζοντες στους ανθρώπους, κάνοντάς τους να χαμογελούν με ανανεωμένη ελπίδα, για να σημειωθεί αμέσως μια αύξηση ή μείωση του αριθμού των εγκλημάτων.

Η ελληνική μετάφραση και έκδοση του βιβλίου έχει γίνει από τις εκδόσεις ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ.

Μπορείτε να διαβάσετε το βιβλίο εδώ:
http://classwar.espiv.net/wp-content/uploads/2014/01/Στο-καφενείο-Συζητήσεις-για-τον-Αναρχισμό.pdf

σταυρόλεξο

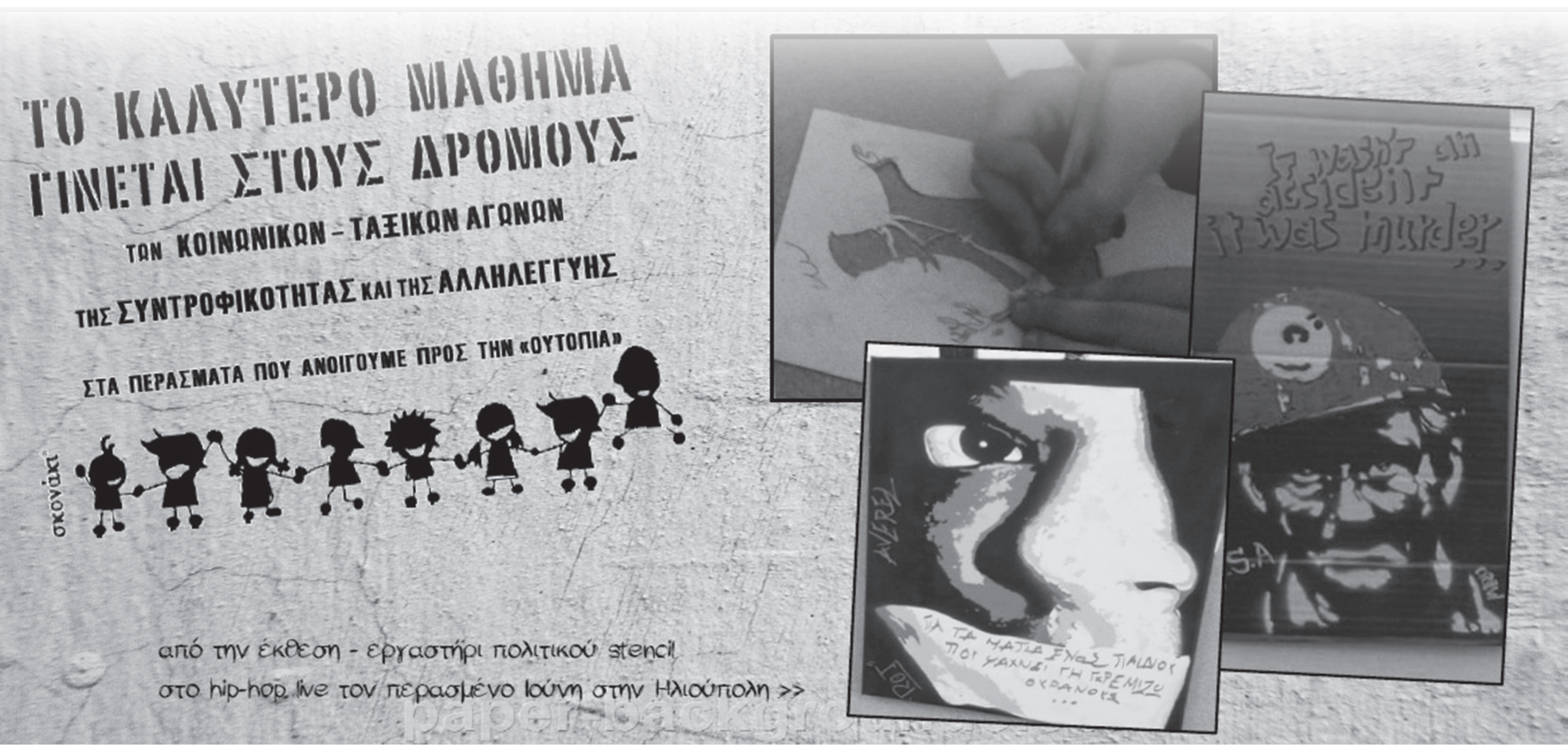
οι λύσεις…στο blog μας!

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ

5. οι φασίστες της χ.α. , πέραν διαφόρων άλλων, επιδιώκουν ακόμα και οι κοπέλες να γίνονται … με το που τελειώνουν το σχολείο
7. το φτιάχνουμε με λινάτσα ή ύφασμα και με σπρέι ή μπογιές
8. ρηματική έγκλιση που συνήθως μας τη δίνει στα νεύρα
10. τα "χτυπάμε" σε τοίχους με σπρέι
12. ok, δεν μπορούμε να αφισβητήσουμε το νόμο της βαρύτητας / μπορούμε όμως να αμφισβητήσουμε τη … των νόμων που επιβάλλουν οι "από πάνω"
13. οι συνεχείς εξετάσεις στο σχολείο επιβαρύνουν τη ζωή μας με …
15. σε έναν καβγά πέρα από τις κλωτσιές παίζουν και οι …
18. πολύτιμο αγαθό της φύσης, η ιδιωτικοποίηση του οποίου αποτελεί σήμερα βασική επιδίωξη του μεγάλου κεφαλαίου
21. το δίκιο το έχουν οι … και όχι οι ρουφιάνοι και οι προσκυνημένοι
22. κάνοντας μια βόλτα στον Υμηττό μπορεί να πετύχεις και κάνα τέτοιο ζώο
24. ποιοι μιλάνε για κέρδη και ζημιές, όταν εμείς μιλάμε για ανθρώπινες ζωές;
25. καλλιεργώντας την ιστορική …, έχουμε ένα ισχυρό εφόδιο για τον αγώνα μας σήμερα ενάντια στους εκμεταλλευτές και τους καταπιεστές της τάξης μας
26. οι εξουσιαστές μάς θέλουν … όντα, δεκτικούς σε ό,τι αυτοί ορίζουν, δίχως πολλές αντιρρήσεις και χωρίς κριτική ικανότητα

ΚΑΘΕΤΑ

1. όσο αυτοί γράφουν νόμους ενάντια στη ζωή μας, εμείς ας γράψουμε …
2. "το σχολείο δεν μας καταλαβαίνει" / ας το … εμείς
3. δεν … τίποτα τις Κυριακές / στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους αγωνιζόμενους εμποροϋπάλληλους ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας
4. στις σχολικές αίθουσες της πλήξης η ζωή κάνει …
6. μια από τις διαδικασίες που μας υποχρεώνουν να κάνουμε με το ξεκίνημα της σχολικής ημέρας
9. περιοχή της Ηλιούπολης, που στο άκουσμά της εξοργιζόμαστε / παρεμπιπτόντως, μήπως να την μετονομάζαμε;
11. τα όνειρά μας για τη ζωή μας και τον κόσμο όλο δεν είναι αμάξια σαράβαλα για να τα βγάλουμε σε …
14. μια από τις πιο ευχάριστες στιγμές της σχολικής ημέρας
16. δεν … για τα δικαιώματά μας, αλλά τα διεκδικούμε με αγώνες
17. πρωτόγονο όπλο κατασκευασμένο από ιμάντες που χρησιμεύει για τη ρίψη πετρών
19. τα θέλουμε όλα για …
20. το να μην μπαίνει κανείς στην αίθουσα για μάθημα είτε για διαμαρτυρία είτε και για πλάκα
23. είναι συνήθως από ωριαία μέχρι και πενταήμερη, ένα κλασικό όπλο στα χέρια των αυταρχικών καθηγητών και των διευθυντάδων

από την έκθεση - εργαστήρι πολιτικού stencil
στο hip-hop live τον περασμένο Ιούνη στην Ηλιούπολη >>

Άντε και καλά χριστούγεννα!

6 Δεκέμβρη 2008. Αλέξης Γρηγορόπουλος. 15 χρονών νεκρός από σφαιρα μπάτσου.
Για όλους τους νεκρούς της τάξης μας...

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ
ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ

όλα συνεχίζονται...

αναρχική συλλογικότητα
απόπυρα
στην Ηλιούπολη
apopyra@espiv.net - apopyra.espivblogs.net